

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd).

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2004 r. przez Scandlines Sverige AB przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-399/04)

(2005/C 6/78)

(język postępowania: angielski)

W dniu 7 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Scandlines Sverige AB z siedzibą w Helsingborgu, Szwecja, reprezentowanej przez C. Vajdę QC oraz R. Azeliusa i K. Azeliusa, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 23 lipca 2004 r. oddalającej skargę skarżącej z dnia 2 lipca 1997 r;
- przekazanie sprawy Komisji do ponownego rozpoznania w świetle treści orzeczenia Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą niezależnie od wyniku postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest szwedzką spółką, której głównym przedmiotem działalności jest świadczenie usług jako agent portowy dla przewoźnika promowego. Skarżąca wniosła do Komisji skargę przeciwko Helsingborgs Hamn AB (HHAB), spółce zajmującej się prowadzeniem portu w Helsingborgu w Szwecji i ustalaniem wysokości opłat portowych. Skarżąca twierdziła, że HHAB nałożyła na nią obowiązek uiszczenia nadmiernych opłat portowych, nadużywając w ten sposób pozycji dominującej z naruszeniem art. 82 WE. Zaskarżoną decyzją Komisja oddaliła wymienioną wyżej skargę.

W uzasadnieniu swojej skargi skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż opłaty portowe pobierane od przewoźników promowych nie były nadmierne. Zdaniem skarżącej analiza kosztów i cen dokonana przez Komisję wykazała, że w ramach

swojej działalności związanej z promami HHAB osiągała zyski przekraczające 100 % środków pieniężnych, które zostały zainwestowane w tę działalność. Skarżąca twierdzi, że tego rodzaju zyski nie mogą być uzyskane na rynku rządzącym się zasadami konkurencji i w związku z powyższym są one nadmierne, niesłuszne oraz stanowią nadużycie. Skarżąca twierdzi, że odrzucając powyższe rozumowanie Komisja w nieprawidłowy sposób zastosowała określenie „wartości ekonomicznej” oraz nie zastosowała zasady proporcjonalności lub prawidłowego ciężaru dowodu. Stwierdza również, że Komisja niesłusznie odrzuciła porównanie pomiędzy cenami stosowanymi wobec przewoźników promowych a cenami stosowanymi wobec przewoźników cargo, jak również porównanie pomiędzy cenami stosowanymi w Helsingborgu a cenami stosowanymi w Elsinore znajdującym się na przeciwległym krańcu tej samej trasy. Skarżąca podważa również ustalenie Komisji jakoby nie doszło do dyskryminacji cenowej przewoźników promowych w stosunku do przewoźników cargo w rozumieniu art. 82 WE. Zdaniem skarżącej Komisja niesłusznie uznała, że usługi świadczone przez HHAB dla tych dwóch gałęzi transportu nie są równoważne i że nie doszło do stworzenia przewoźnikom promowym niekorzystnych warunków konkurencji.

Ponadto, skarżąca twierdzi, że uzasadnienie sporządzone przez Komisję jest nieprawidłowe, nieadekwatne i wewnętrznie sprzeczne i że z tych względów narusza art. 253 WE. Wskazuje również na naruszenie w stosunku do niej prawa do bycia wysłuchanym zagwarantowanego w treści art. 6 rozporządzenia 2842/98 oraz stwierdza, że Komisja nie przeprowadziła stosownej kontroli w rozsądnym terminie, czym dopuściła się naruszenia art. 10 WE, art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz zasady, zgodnie z którą Komisja powinna przeprowadzać działania w rozsądnym terminie.

Skarga wniesiona dnia 8 października 2004 r. przez Nadine Schmit przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-419/04)

(2005/C 6/79)

(język postępowania: francuski)

Dnia 8 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Nadine Schmit zamieszkałą w Ispra (Włochy), reprezentowaną przez adwokatów: Pierre'a Paula Van Gehuchtena oraz Pierre'a Jadoula, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.